

EN RELIGIØS MAND I SJÆLESORG HOS JESUS [Joh 3,1-18](#)

Øivind Andersen - "I sjælesorg hos Jesus"

»Der var blandt farisæerne en mand, som hed Nikodemus, en af jødernes rådsherrer. Han kom til Jesus om natten.«

En aften - sådan ville vi have udtrykt det i vor sprogbrug, for natten betyder ikke andet end efter den tolvte time og mørkets frembrud - en aften kommer en mand for at tale med Jesus. Det er ikke nogen helt almindelig mand. Han er den diametrale modsætning til den samaritanske kvinde. For det første er han farisæer. Han hører til den gruppe blandt folket, som havde afsondret sig for at koncentrere sig om Guds ord og det, som hører Guds rige til. Han levede et højværdigt moralsk liv.

For det andet er han en skriftlærd. Jesus karakteriserer ham som en lærer i Israel (v. 10). Det betyder blandt andet, at han kunne hele Det gamle Testamente udenad. Det betyder også så meget andet, som vi ikke her skal komme ind på.

Disse tre ting betyder, at Nikodemus nød en tillid i folket og havde en autoritet, som vi knap nok kan forestille os. Ydermere er der en fjerde ting, som ikke gør ham mindre betydningsfuld: han var meget rig.

Denne mand kommer altså til Jesus for at få en samtale med ham. Og han kommer med anerkendelse. For han siger: »Rabbi! vi ved, at du er en lærer, som er kommen fra Gud; thi ingen kan gøre de tegn, som du gør, uden Gud er med ham.«

Lad os tænke os en mand i en tilsvarende position i vort samfundsliv komme til en sjælesørger i dag med en indstilling lige så positiv som den, Nikodemus kom til Jesus med. Hvordan ville han blive modtaget? Hvad ville folk sige, hvis de fik det at høre?

Vi tager næppe fejl, når vi siger, at det ville skabe en vis forventning? Det ville sandsynligvis virke som lidt af en sensation. Man ville regne med, at dette ville få stor betydning »for kristendommens sag«, som man plejer at udtrykke det. Nyder en mand stor tillid og har stor indflydelse i samfundslivet, regner man med, at det samme vil være tilfældet i Guds rige, om han lægger en positiv indstilling til dette for dagen. Ikke mindst regner man med det, hvis manden har mange penge.

Men hvordan tog Jesus imod Nikodemus?

Jesus kommer ikke med tilbud og løfter, skønt det er tydeligt, at Nikodemus er kommet for at lære af ham. Han afbryder tværtimod Nikodemus og siger:

»Sandelig, sandelig siger jeg dig: ingen kan se Guds rige, hvis han ikke bliver født på ny.«
Der er ingen hjælp i, at Nikodemus spørger, eller at Jesus prøver at svare ham, for Nikodemus mangler selve grundforudsætningen for at se Guds rige. Hvad Nikodemus har behov for, er et nyt liv. Han må fødes på ny.

Født på ny betyder to ting på samme tid: født om igen og født ovenfra, d.v.s. fra Himmelen, af Gud. (Sml. [Joh. 1,13](#)). Det er umuligt at fatte det, som hører Guds rige til, ud fra en naturlig, menneskelig tankegang. »Et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der stammer fra Guds Ånd; thi det er ham en dårskab, og han kan ikke forstå det« ([1. Kor. 2,14](#)).

Skulle noget menneske have haft forudsætning for at forstå talen om Guds rige, måtte det være en mand som Nikodemus. Hver morgen læste han f.eks. [Sl. 145](#), som netop er en salme om Guds rige og dettes herlighed og ære. Men til trods for sin daglige omgang med dette ord stod Nikodemus uden for det hele og ejede ingenting af det.

Det samme gælder alle religiøse mennesker i dag, alle, som ikke er født på ny. Det hjælper ikke, om man har bestemt sig for at ville være en kristen, om man beder, læser i Bibelen, prøver at kæmpe mod sin synd, er med i arbejdet i Guds rige eller hvad som helst andet. Intet af dette gør et menneske til en kristen. Og hvis nogen mener om sig selv, at han er en kristen på grund af noget af dette, er dét det bedste bevis på, at han ikke er det. Alt beror på, om man er født på ny!

Der gives ingen naturlig overgang fra at være et naturligt menneske til at blive en kristen. Et

menneske, som ikke er født på ny, kan vel prøve på at opføre sig som en kristen. Men lige så lidt, som en abe bliver et menneske ved at dresseres til at opføre sig som et menneske, lige så lidt bliver et menneske en kristen ved at prøve at opføre sig, som om han var det.

Dette volder anstød. Hver gang, det bliver forkyndt, kræver mennesker en nærmere redegørelse. Det samme var tilfældet med Nikodemus. Han kan ikke rigtig godtage Jesu svar og beder om en forklaring: *»Hvorledes kan et menneske fødes, når det er gammelt? Det kan da ikke for anden gang komme ind i sin moders liv og fødes?«*

Jesu tale om en ny fødsel forekommer Nikodemus aldeles meningsløs. Hvordan vil Jesus forklare den?

Netop sådan er det også i dag. Når Guds ord bliver forkyndt sandt og ret, spørger folk: Hvordan skal dette forstås? Forklar os nærmere, hvad kristendom egentlig er! Lad os drøfte det. Og ofte bliver der arrangeret panel- og rundbordssamtaler for at drøfte, hvad kristendom er.

Men der findes ingen sådan forklaring. Det er lige så umuligt at forklare mennesker, hvad kristendom er, som at forklare farver for en blind. Hvis en sådan forklaring havde været mulig, havde der ikke været brug for nogen ny fødsel. En »kristendom«, som det naturlige menneske kan forstå, er ingen kristendom.

Jesus prøver da heller ikke at give Nikodemus den forklaring, han beder om. Han bare gentager og præciserer det, han allerede har sagt: *»Sandelig, sandelig siger jeg dig: ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og Ånd.«*

Uden en ny fødsel kan et menneske hverken se (opleve) Guds rige eller komme ind i det. Med »Guds rige« tænker Jesus først og fremmest på det rige, som oprettes ved hans genkomst. Det rige vil ingen opleve, som ikke på forhånd har fået dette rige ind i sit hjerte. Her i tiden kan et menneske komme til Jesus, som det er, og blive frelst. Men når Jesus kommer igen, kommer ingen ind i Guds rige, som han er af naturen. Der slipper kun de ind, som er født af Gud. Det, der sker i genfødselen, er netop, at Guds rige kommer ind i os. (Sml. [Luk. 17,21](#) og [Gal 4,26](#)).

Hvad mener så Jesus med at blive født af vand og Ånd?

Lad det være sagt klart og utvetydigt: Jesus taler ikke om dåben. Den havde han endnu ikke indstiftet. Det skete først, efter at frelsen var fuldført, og Jesus var stået op af graven igen. (Matt. 28,16-20). - En anden ting er, at dette ord - ret forstået - kan anvendes på dåben.

At tale om dåben i denne sammenhæng er simpelthen farlig tale, sjælesørgerisk set. Det hindrer mange mennesker i at blive født på ny. De slår deres lid til, at de engang blev døbt og dermed er født på ny. Men det hjælper ikke den, som er kommet bort fra Gud. Han har mistet det liv, han fik i dåben, og må atter fødes på ny. At lære noget andet strider mod Guds ord og hindrer menneskers frelse.

At blive født af vand og Ånd betyder nøjagtigt det, ordene siger. Jesus taler om Guds råd til frelse gennem Døberen Johannes og gennem sig selv. Døberen Johannes er på dette tidspunkt endnu i fuld virksomhed, og selv karakteriserer han denne med følgende ord: *»Jeg døber jer med vand til omvendelse«* ([Matt. 3,11](#)). Jesus karakteriserer han på den anden side som den, der *»døber med Helligånden«* (Matt. 3,11; sml. [Joh. 1,33](#)).

Dette er tydelige udtryk for omvendelse med syndsbeholdelse (Matt. 3,6) og tro på Jesus (sammenlign det, som kommer senere i dette kapitel). Nikodemus havde nøje kendskab til Døberen Johannes, han har sikkert været blandt dem, der søgte ud til, hvor han døbte, for at undersøge og granske, hvad der foregik (Matt. 3,7). Men han havde ikke selv bøjet sig for Guds råd til frelse og blev derfor stående uden for den vækkelse og det åndelige liv, som Gud på den tid skabte i Israel. På samme måde er det med enhver, som ikke bøjer sig for Guds råd til frelse. De bliver fortsat stående uden for Guds rige og er ukendt med det åndelige liv, som Gud skaber i dem, som tror.

Dette kan ikke være anderledes, det ser vi af det, Jesus følger til: *»Hvad der er født af kødet, er kød; og hvad der er født af Ånden, er Ånd.«* Kødet betyder det naturlige menneske med sind, følelse, vilje, tanke, samvittighed, ord og gerninger og alt, hvad ellers kan nævnes om et menneske. Det betyder ikke bare - som nogle synes at mene - åbenbare synder og et lastefuldt liv. Det omfatter ikke

mindst det naturlige menneskes religiøsitet med alt, hvad den fører med sig.

Frugten bliver som træet. »*Kan man plukke druer af tjørn eller figener af tidsler?*« spørger Jesus ([Matt. 7,16](#)). Hvad der kommer fra det naturlige menneske, er og bliver det naturlige menneske. Ikke de kødelige børn er Guds børn ([Rom. 9,8](#)). Kun, hvad der er født af Ånden, er Ånd.

Jesus fortsætter:

»*Du må ikke undre dig over, at jeg sagde til dig: I må fødes på ny. Vinden blæser, hvorhen den vil, og du hører dens susen, men du ved ikke, hvorfra den kommer, og hvor den farer hen; sådan er det med enhver, som er født af Ånden.*«

Her bruger Jesus billedtale. Vind og ånd er i grundteksten egentlig samme ord. Når vinden blæser, mærkes det, at den er der. Men man kan ikke pege på den og sige: Der kommer den, og der farer den hen. Vi har grund til at tro, at det er en stille susen, Jesus her tænker på ([1. Kong. 19,11-12](#)). I den stille, sagte susen kommer Gud selv til stede. I den stille susen udfører han sit frelsende værk i et menneskes hjerte.

»*Sådan er det med enhver, som er født af Ånden,*« siger Jesus. En kristen er en gåde for sine medmennesker. De forstår, at Gud har gjort noget i ham og med ham. De indser, at han har fået et nyt liv, et liv, som er ukendt for dem selv. Men hvordan er det gået til? Hvordan har det sig med det?

Sådan ser det også ud til at have virket på Nikodemus. Sikkert er det i hvert fald, at Jesu sjælesorg ikke er forgæves. Nikodemus er blevet åben for Jesu tale og bøjer sig for den. Nu vil han gerne vide, hvordan denne nye fødsel, Jesus taler om, foregår.

Nikodemus siger til ham: »*Hvordan kan dette ske?*« Det vil med andre ord sige: »Hvordan går det til, at et menneske bliver født på ny?«

Jesus svarer i første omgang med en mild bebrejdelse: »*Er du lærer i Israel og forstår ikke dette?*« Var der noget, Nikodemus skulle og burde have vidst, var det vel netop dette! Men det er han ikke alene om. Der er mange »lærere i Israel« idag, som ikke ved, hvordan det går til, at et menneske bliver født på ny, og som ikke er i stand til at lede en sjæl til omvendelse og frelse. Den bebrejdelse, Nikodemus fik, gælder mange præster, prædikanter, forkyndere og sjælesørgere i dag. De har søgt ind i et arbejde for Gud, men ved ikke selv, hvad livet i Gud er. De gør sig det ikke klart, at der er to slags mennesker her i verden: De, som er født af Gud, og de, som ikke er født af Gud - og at det kun er de, som er født af Gud, der kan gøre Guds gerninger.

Om også Jesus bebrejder Nikodemus, afviser han ham dog ikke. Han ønsker netop at hjælpe ham og give ham det, han spørger om. Den samme trang har Jesus i dag til at hjælpe enhver, som er i samme stilling som Nikodemus, så sandt de indrømmer sandheden om sig selv og spørger efter det, Jesus har at give. Først siger Jesus noget, som skal hjælpe Nikodemus - og os - til den rette indstilling over for hans svar: »*Sandelig, sandelig siger jeg dig: Vi taler om det, vi ved, og vidner om det, vi har set; og I tager ikke imod vort vidnesbyrd. Hvis I ikke tror, når jeg taler til jer om de jordiske ting, hvordan skulle I da kunne tro, når jeg taler til jer om de himmelske?*« Hvor vigtigt dette er, ser vi af, at Jesus for tredje gang siger: »Sandelig, sandelig siger jeg dig -« .

»Vi taler om det, vi ved,« siger han. Hvem er »vi«?

Det er Døberen Johannes og Jesus. De taler om det, de ved, og vidner om det, de har set. De er redskaber for Guds eget ord. Det er kun de, som formidler Guds ord, der kan give svar på, hvordan det går til at blive født på ny.

Det skal vi ikke mindst være klar over i vor tid. Man kan ikke vende sig til hvad side som helst eller til hvem som helst for at få at vide, hvordan et menneske bliver en kristen. Det kan Gud alene give svar på. Og ingen kan være en ret sjælesørgen uden den, som ved, hvad han taler om her.

Døberen Johannes og Jesus - de ved i sandhed, hvad de taler om. Johannes' ord er ikke hans egne. Han er netop det, han siger sig at være: en røst, en, som formidler det budskab, han selv har fået fra Gud ([Joh. 1,23](#)). »*Guds ord kom til Johannes, Zakarias' søn, i ørkenen. Og han gik ud i hele egnen omkring Jordan og prædikede omvendelsesdåb til syndernes forladelse*« ([Luk. 3,2-3](#)). Og Johannes fremstiller sig selv som vidne med disse ord: »*Den, som sendte mig for at døbe med vand, han*

havde sagt til mig: Den, du ser Ånden dale ned over og blive over, han er den, der døber med Helligånd. Nu har jeg selv set det, og jeg har vidnet: Han er Guds Søn» (Joh. 1,33-34).

Jesus står i en særstilling og kan ikke sammenlignes med nogen. Han er selv Ordet. Det er om ham, det siges: Ordet blev kød (Joh. 1,14). Alligevel fremstiller også han sig selv som et vidne: »Jeg taler det, som jeg har set hos min Fader« ([Joh. 8,38](#)). I Joh. 3,32 siges der om ham: »Hvad han har set og hørt, vidner han om.« Videre siger Jesus om sig selv i [Joh. 14,10](#): »De ord, jeg siger til jer, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, gør sine gerninger.« »Gerninger« betyder her først og fremmest Jesu forkyndelse.

Vidnesbyrd er et grundlæggende ord i Skriften, når det gælder om at komme til liv i Gud og fortsat leve med ham.

Gud har vidnet om sin Søn. Dette vidnesbyrd går ud på, at Gud har givet os evigt liv, og dette liv er i hans Søn ([1 Joh 5,10-11](#)). Som vi har set, vidner Jesus om sig selv. I [Joh 15,26](#) siger Jesus, at Helligånden vidner om ham. Derfor er det helt afgørende, hvordan et menneske stiller sig til dette vidnesbyrd. På Jesu tid tog de fleste ikke imod det - som Jesus her siger det til Nikodemus. (Sml. Joh. 6,36). Det samme er desværre tilfældet idag. Når Jesus siger dette til Nikodemus, er det for at få ham - og os - til at tage imod det.

Jesus lægger os indtrængende på sinde: Vil du blive født på ny, må du høre på dem, som formidler Guds eget vidnesbyrd til frelse.

I versene 13-16 giver Jesus os selve svaret på, hvordan det går til at blive født på ny:

»Ingen er steget op til Himmelen, undtagen han, som steg ned fra Himmelen, Menneskesønnen, som er i Himmelen. Og ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, sådan må Menneskesønnen ophøjes, for at enhver, som tror, skal have evigt liv i ham. Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.«

Først siger Jesus noget om sig selv. Han er det eneste menneske, som kan stige op til Himmelen, fordi han er kommet fra Himmelen. Ordet blev kød (Joh. 1,14). Guds Søn blev menneske. Han tog ikke bolig i et menneske, han blev menneske. Den, som ser Jesus, ser Gud. Han siger det selv: »Den, som har set mig, har set Faderen« ([Joh. 14,9](#)). »Jeg og Faderen, vi er ét« ([Joh. 10,30](#)). Som menneske kalder Jesus sig med Guds eget ord i Det gamle Testamente for Menneskesønnen. Det betyder ret og slet Mennesket - mennesket med stort M, som vi ville sige i dag. Guds Søn er blevet det menneske, som virkeliggør Guds plan og idé med mennesket. (Se [Sl. 8](#) og [Hebr. 2](#)).

Dette betyder, at Guds Søn er gået ind under dine og mine kår. Han har i dit og mit sted gjort det, vi skulle have gjort, men ikke kan på grund af vor synd. Og han er blevet det, vi skulle have været efter Guds hellige lov, men ikke er. Som Menneskesønnen er han vor repræsentant og stedfortræder over for Gud. Han stiger op til Himmelen. Men samtidig er han også Guds repræsentant og stedfortræder over for os. Han kommer fra Himmelen. Og mens han sidder der og taler med Nikodemus, er han i Himmelen. Dette synes uforståeligt og kan heller ikke fattes med vor forstand. Men lige fuldt er det, som Jesus siger. Og det, vor tanke ikke kan fatte, kan vi tage imod med vort hjerte.

Denne Menneskesøn har altså båret ansvaret for alt det, vi har forbrudt og gjort Gud imod. Det var vore synder, der skilte mellem Gud og os. Dem har Jesus taget på sig. Det er dette, han videre taler om:

»Ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, sådan må Menneskesønnen ophøjes.«

»Ophøje« betyder at hænge op på et kors. Jesus bruger anskuelsesundervisning for at vise, hvordan det går til at blive født på ny. Israel havde syndet mod Gud, og som straf blev de bidt af giftslanger og lå døende i ørkenen. De lå bogstavelig talt under lovens dødsdom. Det er netop et billede på vor stilling over for Gud i vore synder.

Da får Moses af Gud befaling til at hænge en kobberslange op på en stang - et kors. Folket får besked om at se op på den. De, som gjorde dette, blev helbredt og beholdt livet. Ved at se på kobberslangen undgik de dødsdommen.

»Sådan må Menneskesønnen ophøjes, for at enhver, som tror, skal have evigt liv i ham.«
Kobberslangen er et forbillede på Jesus. Det, som hjalp Israel i ørkenen og alle, som i gammeltestamentlig tid blev frelst, er, at Gud fra begyndelsen har regnet med det sonoffer, som i tidens fylde skulle fuldbyrdes ved hans egen Søn, Jesus Kristus. Jesu død på korset betyder, at den dom, som Gud i sin hellige lov fælder over den, som synder, blev eksekveret på en stedfortræder, på hans egen Søn, for at enhver, som tror på ham, skal stå fri for sit syndeansvar over for Gud.

Og lige så sikkert, som synden har ført døden med sig, fører Jesu Kristi soning for vore synder det evige liv med sig. Det, som genføder os mennesker, er altså Jesu Kristi forsoning. Det er ved Jesu Kristi fuldbragte værk, vi kommer til liv i Gud. Dette er skænket og givet os i evangeliet. Genfødselen sker altså ved evangeliet. I det øjeblik, evangeliet skaber tillid til Jesus i et menneskehjerte, er genfødselen sket.

Dette er i sandhed et ord til dig, som stræber forgæves med at blive en kristen. Du kommer ingen vegne, hverken med din omvendelse, din tro, dine bønner, eller med det, du skal være og gøre som kristen. Du er kørt fast, og du føler dig dømt og anklaget af din synd. Du føler dig måske også dømt og anklaget, fordi du mangler de oplevelser, som du mener hører til. Da skal du vide én ting: Du passer sammen med Jesus. Det er ikke din tro, du skal sætte din lid til, men det, som Guds ord siger om Jesu Kristi soning for dine synder. Enhver, som tror på ham, skal have evigt liv. Enhver, som tror på ham, skal ikke fortabes, men have evigt liv - således lyder det ord, Jesus som sjælesørger gav Nikodemus. Det er Jesu eget svar på spørgsmålet om, hvorledes genfødselen sker.

Du, som ved med dig selv, at din eneste trøst, dit eneste håb, det eneste, som kan give dig frimodighed over for Gud, er Jesus og det, han har gjort for at frelse dig fra dine synder, du skal vide, at du allerede hører Jesus til og er født på ny.

Det er Jesu Kristi fuldbragte værk, der skænkes og gives til enhver, som bliver døbt til den treenige Guds navn. Så sandt han siden vokser op i troen på Jesus, lever han i samfund med Gud. Det er bare så trist at tænke på, at de fleste, som bliver døbt, ikke vokser op i troen på Jesus. De lever ikke i det, som blev skænket og givet dem, da de blev døbt. Da er de kommet bort fra Gud og har mistet livet i ham. Da trænger de til igen at blive født på ny.

Ofte bliver det sagt, at der er en skjult dåbsnåde til stede i dem, som er døbt, men som lever borte fra Gud. Det er ikke tilfældet ifølge Guds ord. Så meget sandt er der i det, at Gud aldrig har taget det tilbage, han har givet dem i dåben. Men det bliver dem til ingen nytte, så længe de ikke tror. Det er bare at hindre mennesker i at blive frelst at tale om en skjult dåbsnåde eller nægte, at de trænger til igen at blive født på ny.

Hvordan de menneskers stilling er, som er døbt, men ikke lever med Gud, siger Guds ord os gennem forbilleder:

»Dette skete med dem, så de kan være advarende eksempler, og det blev skrevet til påmindelse for os, til hvem de sidste tider er kommet« ([1. Kor. 10,11](#)).

Advarende eksempler - mod hvad? Og hvilken påmindelse drejer det sig om? Det ser vi i begyndelsen af samme kapitel:

»Alle spiste den samme åndelige mad og alle drak den samme åndelige drik, thi de drak af en åndelig klippe, som fulgte med; og den klippe var Kristus. Dog, de fleste af dem fandt Gud ikke behag i; de blev jo slået ned i ørkenen« (1. Kor. 10,3-5).

Her er tale om mennesker, som havde fået alt, hvad der var givet af Gud til frelse, men alligevel ikke blev frelst. Hvorfor? Fordi de ikke levede i tro:

»Det ord, der lød, hjalp dem ikke, fordi det ikke ved tro blev tilegnet af dem, der hørte det« ([Hebr. 4,2](#)).

Dette uddybes Videre i [Rom. 9,4](#). Der får vi at høre, hvad Gud har skænket og givet sit folk, og som derfor tilhører dem:»Barnekårene og herligheden (Guds nærvær) og pagterne og lovgivningen og tempeltjenesten og forjættelserne.«

Alt dette tilhører Israel, siger Guds ord her. Men Israel ejer det alligevel ikke, og de er ikke frelst.

(Rom. 9,1-3; 10,1).

Ganske på samme måde er det med den, som er døbt, men ikke lever i troen på Jesus. Det, Gud har skænket og givet ham i dåben, tilhører ham, og Gud tager det aldrig tilbage. Men han ejer det ikke! For at komme til at eje det, Gud har givet ham, og blive frelst ved det, må han vende om og modtage Jesus og tro på ham.

Men for den, som lever i troen på Jesus, har dåben langt større betydning, end vi er i stand til at fatte.

Nikodemus er i samtalens løb stilfærdigt gledet ud af billedet. Vi hører intet mere om ham. Virkede Jesu sjælesorg på ham?

Det tør vi trygt svare ja på. Det ser vi langfredag. Den dag havde Gud brug for et par modige mænd til at tage Jesu døde legeme ned af korset. Ingen af apostlene var rede på det tidspunkt. Men der var to mænd: Josef fra Arimatæa og Nikodemus, som vovede at trodse både politiske og religiøse autoriteter og tage Jesu døde legeme ned og give det en ærefuld begravelse. På den måde gik det i opfyldelse, som var forudsagt om ham, at »man gav ham grav og gravkammer hos den rige«. Og i den grav lå Jesus, til han stod op påskemorgen. Da blev graven igen tom.

Dette er et mægtigt vidnesbyrd om, at Nikodemus har forstået Jesus og taget imod hans sjælesorg. Han var kommet til troen på Jesus som sin frelser.

Da Jesus kom, kom han ikke for at dømme verden, men for at frelse den: »Thi Gud sendte ikke sin Søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham. Den, som tror på ham, dømmes ikke; den, som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet på Guds enbårne Søns navn.«

Jesus kom altså ikke for at dømme, men for at frelse. Men en dag kommer han igen for at dømme levende og døde. Da nytter det ikke længer at komme til ham, sådan som man er. Derfor gælder det om at høre og vende om i tide.

Den, som gør det, står frelst på dommens dag. Som ordet siger det her: »Den, som tror på ham, dømmes ikke.«

Ganske vist skal han fremstilles for dommeren, men han bliver frikendt og anerkendt som et Guds barn, fordi han tror på Jesus.

De derimod, som ikke tror på Guds enbårne Søns navn, er allerede dømt. Og dersom de ikke vender om, ved de, hvad de har ivente, når Jesus kommer igen til dom.

Er du blandt dem, som tror på Jesus?

(Kapitel fra "I sjælesorg hos Jesus" af Øivind Andersen - Dansk Luthersk Forlag 1973 - Shafan 17-10-15)